אותו אחה משליך. פ"ה דבלאו אותו לא מלי למידרש מגופיה [ח א מיי פינ מסלטח דקרא דאינטריך שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה והר"י ח א מיי פיה מהלטת למינה קרה למנוסיה אינטריך שהין הקב"ה מקפח שכר כל בריה האורלינ"ש מפרש דהינטריך למישרי עובר שהוליא את ידו משום ונאמר במצרים לא יחרץ כלב לשוט (שמום יא) לפיכך הקפידה תורה - דמקרא דבשר בשדה טרפה דריש נמי קדשים שיצאו חוץ למחיצתם "ד ס' סה פניף יא:

ברים בהמה המקשה (חולין סח:) והוה מ ב מיי פטיובם כלי אסרינן יד העובר בהנאה מדאיתקש אינטריך אותו לכל איסורים:

שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. פ"ה איסור יב ה מיי׳ פ׳ינ מהלכות הנאה ולא משמע פשט ההלכה כן אלא לגמרי קאמר לאו דאורייתא וכן בסוף שמעתא גבי הא דאמר איכא בינייהו חולין שנשחטו בעזרה אי אפשר לפרש בענין אחר *ובפרק מי

בי' רש"ה כפרק וע"ב

נר סצוה

ד כמנ שם טוש"ע

יח ופ"ח כלכה ה :

(טו) [יד] טוש"ע שם ס"י:

מעילה הלכה יא :

שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (מיר ככ: ושם) פריך למ"ד כדי לחנכו במלות הא קמייתי הולין לעזרה ומשני קסבר חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא ואי לענין איסור אכילה הוו דאורייתא אכתי תיקשי ליה היאך הקרבן נאכל דמשמע החם שנאכל וקשה לרשב"א דבת"כ בפ׳ לו גבי נותר דרש רבי יהודה לא יאכל כי קודש הוא יכול חטאת העוף הבא בהנאה על הספק ואשם תלוי וחולין שנשחטו בעזרה ישרפו ת"ל הוא מדאילטריך למעוטי שאינם בשריפה מכלל דאסירי בהכלה מדאורייתא: [רבי שמעון לר אבהי הריניד הנשה נמי מיסר אסר בהכלה. משמע דנמיב ביה א יאבל נמי מיסר אסר בהכלה. למי מיטר יוטר כאמור באור בייך המי שלה אדם ירך להחיל דהשולה אדם ירך להכלי להחיל כל שניד הנשה בתוכה וכו' יהודה . הק' ריב"א דהא רבי יהודה אית ליה בפ"ק דמס' ע"ו (דף כ. ופס) בדהמור ליתן להם מתנת חנם וי"ל דהח אמר התם* אם היה שכינו מותר מפני

(הולין ק:) דגיד הכשה אסור לבני כח וקעבר משום לפני עור לא תתן וחדים אא ביי דבר אבילה וגו' ואומר ר"י דלא קשה מידי דלא קאסר אלא לבני יעקב דוקא ניניו דלית בהו בנותן וגו' ואומר ר"י דלא קשה מידי דלא קאסר אלא לבני דקודם מתן חורה איקרו בני נה דהה לה נישנית בסיני וה"ת תיקשי שנהבש! בה ניר הנש דקודם מתן תורה מיקו ו בני כל זה דלא תאכלו איסור הגאה משמע וכו' ואפרינן באן אית לחזקיה מרכי שמעון דסבירא ליה דלא תאכלו איסור הגאה משמע וכו' ואפרינן באן אית מדחסר גיד הנשה וי"ל כיון דסבר אין בגידין בנ"ש סברא הוא דכי אסור בהנחה נמי אסור דלא שייכא ביה אכילה "א"ל חזקיה לא סבר כרבי שמעון אלא כרבי יהודה דלכאורה נמי לא אמיא הזקיה כרבי מאיר דלרבי מאיר פשיטא לן לעיל מדאילטריך למישרי נבילה דכל איסורים אסורים בהנאה וכן לקמן (דף כג:) גבי יתיב ההוא מרבנן פשיטא לים לגמרא דלרבי מאיר גמר מנבילה והא דקאמר לקמן מותר דהיינו בהמה מיהורה דהכי משמע גיד לא תאכל הא בשר אכול בם. *לימא כתנאי היינו לרפי אבהו דחזקיה לא מלי אתי ככ"ע: ודקרי דם דרחמנא אמר . משמע דדם לא הוי בכלל בהמה מדלא משני כשהותרה בהמה דמה נמי הותרה וקשה לר"ת דאמר

בהמוליא יין (שבח פז. ושם) דם נבילה ב"ה מטמא וקאמר החם ר' יוםי (כרבי) יהודה דלא מטמא ב"ה אלא כשיש רביעית דם הואיל ויכול [ציל ברי] לקרוש ולעמוד על כזית אלמא חשיב ליה כבשר ותי' ר"י דהתם לאו משום דחשיב ליה כבשר אלא יש שום פסוק דדרשינן מיניה דדם נבילו' טמא ומסברא משערינן ברביעי' כדאמר התם אכל כלא ריבוי לא חשבינן דם כבשר ובמעילה (דף יז.ובם) נמי מפיק דם השרץ מחה לכם הממא ומשרן גופיה לא ידעיכן ליה* :

לך בהן . מדרבנן ולח מדחורייתה דבסוף הוליחו לו (יותה בונעלין בהן. מדרבכן ונח מדנות מנו בעשה מלוחו ומועלים בו ואור"י דבמעילה בפרק ולד חטאת (דף יא.) ת"ר מועלים בדמים דברי רבי מאיר ורבי שמעון וחכמים אומרים אין מועלין ופלוגתתם אחר שילא לנחל קדרון דקודם זריקה קתני ר"ש התם דהין מועלין בו והיה שם בספרים מהי מעמה דמ"ד הין מועלין

ול"ג דמ"ד דה"כ הוה משמע דלרבי מאיר ורבי שמעון מועלין בו מן החורה אלא ה"ג מאי טעמא אין מועלין ואמהגי' קאי דקהגי דם בתחלה אין מועלין בו: בלך מים מותרים אף דם מותר. אף על גב דדם קדשים באין נשפך כמים לא הוקש למים מ"מ כיון דמשמע קרא בדם חולין דשרי בהנאה ולא תאכל דידיה היינו אכילה ולא הנאה הוא הדין לדם קדשים ואף על גב דאיכא תרי לאוי חד משפם וציע: תישי דישור לדם חולין וחד לקדשים מ"מ גילוי מילחה בעלמה הוא דכולהו לחוי דדם הוי איסור אכילה דוקה": דייר ב"ל כמים הניסכים על [וע"ע קום" מילו לג. דישר ביון וכוי גבי המזבח. לא פריך למילף שיהא דם אסור בהנאה דממילא ידעינן מלא סאכל אלא כלומר מהכא לא מצי למילף דשרי בהנאה: והבר

*אותו אתה משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב כל איסורין שבתורה (א) ור' באיר אותו (למתולקדטים דחסור בהנחם לדחמר לל נמיי פיד גם פוף מ:

אתה משליך לכלב ואי אתה משליך לכלב לי בלב לוכים לאורים לאורים

חולין שנשחמו בעזרה ואידך *חולין שנשחמו בעוקה לאו דאורייתא היא מתיב רבי יצחק פיינפחא והרי גיד הנשה דרחמנא אמר °על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה *ותנן "שולח אדם ירך לנכרי וגיד הנשה בתוכו מפני שמקומו ניכר קסבר ר'אבהו *כשהותרה נבילה היא וחלבה וגידה הותרה הניחא למאן דאמר יש בגידין בנותן מעם אלא למאן דאמר יאין בגידין בנותן מעם מאי איכא למימר מאן שמעת ליה דאמר אין בגידין בנותן מעם רבי שמעון דתניא *האוכל מגיד הנשה של בהמה ממאה רבי יהודה מחייב שתים ורבי שמעון 'פומר רבי שמעון הכי גמי דאסר בהנאה דתניא גיד הנשה "מותר בהנאה דברי רבי יהודה ורבי שמעון אוִסר והרי דם יקיידרחמנא אמר °כל נפש מכם לא תאכל דם ותנן *אלו ואלו מתערבין באמה הייוצאין לנחל קדרון ונמכרין, לגננין לובל ומועלין בו שאני דם דאיתקש למים דכתיב °לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין אף דם מותר ואימא כמים המתנסכים על גבי המזבח אמר רבי אבהו כמים רוב

מים מידי רוב מים כתיב אלא אמר רב

אשי כמים הנשפכין ולא כמים הניסכין ואימא כמים הנשפכין לפני ע"ו התם ההתח בנידה: מפני שמקומו ניכר. אם הוא ששלנבו ניסוך איקרי דכתיב "ישתו יין נסיבם

דגיד מותר בתנאה וקשיא לר'אבהו: סיא וחלכה וגידה הותרה. לפיכך כל חלב וכל גיד מותרין בהנחה שהן בכלל לגר אשר בשטריך תתננה ואכלה שגם הן קרויין עמה נכלה והרי לך היתר הנאה בלאו דגיד ל"ש נבילה ול"ש כשירה: **הניסא למ"ד יש בגידין.** שעם בשר הרי הוא בכלל נבילה: אלא למ"ד אין בנידין. דאיסור נותן טעם בשר אם נתבשלו עם הבשר אלמא לאו טעם בשר אית בהו ולאו נבילה מיקרו אלא כעלמות דהן עץ בעלמא ולא אישתרי בכלל נבילה ועץ הוא והתורה אל מייבה עליו מאי איכא למימר ופלוגתייהו בגיד הנשה (הולין נפ:) : ור"ש פומר. לגמרי מבהמה טמאה פטור דקסבר אין בגידין בנותן מעם כשר ומגיד נמי פטור דכי אוסריה רחמנה אגיד היכה דבשרה אבל שמאה לא הזהיר על גידה והכי מפרשי׳ לה בגיד הנשה (שם קא.) ולרבי שמעון הכי נמי דאסור גיד דטהורה אפילו בהנאה אלמא לא

תאכלו איסור הנאה משמע וכשהותרה נבילה בהנאה היא לא הותרה זינרים נכתנו לר"ש דלאו בכלל נבילה היא אבל לרבי יהודה מותר משום דקסבר ים בנידים בנותן טעם כדקתני רבי יהודה מחייב שתים הלכך גיד בכלל בשר וכשהותרה נבילה הותרה גם היא: אנו ואלו . שירי דם חשחות הפנימית הנשפכין על יסוד מערבי של מזבח החילון ושירי דם חשאות החילונות הנשפכין על יסוד דרומי יולאין מן היסוד לרלפה דרך שני נקבים קטנים ומתערבין באמה סילון שהיה עובר בעזרה : ויולאין לנחל קדרון . כמו לנחל איתן (דברים כה) שמק: לגננים . בעלי גנות לזבל: ומועלין בהן . כלומר אסור להנות מהן בלא דמים מפני שהן של הקדש מכל מקום דם

מותר בהנאה: למים המסנסכין. שאסורות בהנאה שהרי קדש הן שקדשו בכלי שרת וכתיב (שמות ל) כל הנוגע בהם יקדש : ולחזקיה

ליתן שכרו ונכבד [שכר] הכלב מן תורה אור הויבין נה. העובד כוכבים שהגבלה ימכור לנכרי

וטרפה לכלב: ור"מ . דנפקא ליה איסור הגאה בשאר איסורים מדפרט וֹהְתֵּן כנ: בנבילה בשלמא פרט היתר דטרפה קדושון וח. לגופיה אילטריך למיפרט בה היתר מיר כע. ב'ק ענק] משום דאי לאו דפרט ביה הוה אמינא ליתסר בהנאה אלא אותו למה ליר 33 ומשני לאיסור הנאה חולין שנשחטו הרושיו מו:] בעזרה דנפקא לן *בהו איסור אכילה [נקמן כג:] מדכתב (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת ואכלת בריחוק מקום דהיינו חון למחנה שכינה אתה זובח ואוכל ואי אתה זובח ואוכל בקרוב מקום "ומשום דאין מפורש בהן לאו בהדיא באכילה אילטריך למילף להו איסור הנאה מהכא והכי משמע אותו שנאסר משום חוץ למחילה אתה משליך לכלב דהא מהאי קרא ובשר בשדה טרפה נפקא לן איסור מחילה כגון הושיט העובר את ידו בשעת שחיטה בפרק בהמה המקשה לילד (חולין סח:) אבל יש לך אחר הנאסר ימא נח: משום מחינה ואי אתה משליכו לכלב ואיוה זה זה חולין שנשחטו בעורה:

פוהו אפק משליך כו' כל איסורין . שנהמר בהן לה תחכל כגון זה

ומדחילטריך קרח למשריה לה מני למילף טעמה דהי להו חותו הוה

0.00 סולין שנשחמו בעורה. דהסירי בהנאה לאו דאורייתא בפרק שני השים דקדושין (דף נה.) היפליגו בה : שולם ב׳ור׳מ לוהו אדם ירך לנכרי. ולה מלרכינן ליטול אקם משליך כוב, המום לי גידה ולא גזריכן שמא יראה ישראל חבירו כשיתננה לו וילך ויקנה אותה ת דממד גר מן הנכרי וכסבור שניטל גידה הואיל ומתחת יד ישראל ילתה ויאכלנה נטול ואם לאו שמעינן מינה מיהא

בקיב אותו המיב אותו נגר חשר בשריך להחיר ביה לה המר בחמת דמיתור' מולין שנשחשו הולין שנשחשו ינפירום רש"י בחישתו

הוכייה פיתוש בהנאה משום לא תאכל כל : שינה הנים:

רבינו הננאל אתה משליכו לכלכך ואינך משליך שאר

ואינך משליך איסורין שבתורה איפוריו דאסירי ואפילו בתנאה וקרא דנבלה חוא ראתי לפיסר שאר אסירין אפילו בהנאה ור' יהודה אומר חולין שנשרמו בעורה אינו פן התורה: ומותבינן לר' אכתי הרי גיד הנשה וחלבה ונידה הותרה כי שנתבשל בה ניד הנשה ליה תאי סברא דאין בנירין בנותן סעם ר'ש הנשה מותר דברי ר' יהוו שמעון אוזר: דרי רם דכתיב לא תאכל דם

ודדו שאני דם דאיתםש

הופיד זה ולחדע: באדר סיכו של אחיא כר"י, חשים לי הא זהו ליכא ששי כ"ר די"ל דמתני דירך ש"ל כר"י גזה דג'ה שחר כהנאה אכל כוה לא ס"ל כר"י דמנני ישקב לאסר. ואמאי לא כאליש קושייהם יוחר דאיך ש"ל לר"י דכשהותרה נכילה היא וחלכה וגידם החתרו הא ש"כ דלגר אשר בשעריך לא קאי אגיד דהא אפור משום לפני שור וצ"ע: באיד א"י מוקיה לא סכר כר"ש. שי חולון ל"ה ש"ב חד"ה לשברי: כד פינ חום׳